

вмѣсто да открива на Балканския п-овъ технически училища, гдето да се изучаватъ полезни занаяти, тя отваряла вѣрски училища, подъ предлогъ да разпространява истината и просвѣтата. Селимински обаче мисли: „Безъ материално задоволство нравственото учение е непонятно и безполезно“. Англия би могла, „чрезъ мирното си политическо влияние“, да накара Турция да уреди по-човѣшки държавата си, като въведе равноправие. Но вмѣсто това неизгодно за нея реформиране тя предпочитала друго: да откъсва българитѣ отъ нравственото имъ приобщаване къмъ Русия. „Единъ английски деецъ въ Атина, на име Масонъ, ми се изказа въ присѣствие на други (1843), че докато България се чувствува славянска, едно-вѣрна и однородна съ Русия, никога не ще се избави отъ турското иго!“ Английскитѣ консулъ въ Галацъ се опиталъ да състави преди години едно търговско дружество между българитѣ, за да се насажда английското влияние въ България, тѣй като България не могла да се освободи безъ желанието и помощта на Англия и напразна била надеждата ѝ отъ Русия. „Сжщиятъ той (Кънигхамъ) приемаше да покровителствува всѣкиго, който му служеше за доносчикъ и за разпространителъ на английската пъклена политика между наивнитѣ народи въ Турция“.

Помага ли Англия на Турция да потиска народитѣ си немохамедани, които прибѣгватъ до възстания, въ Русия тя има обратна задача: да насърдчава влахо-молдавци, кримски татари, черкези, перси, поляци и т. н. къмъ дръзко бунтарство. Подробно излага Селимински подготовката на Кримската война, гдето като мощенъ двигателъ се явява Англия, подъ предлогъ ужъ да брани европейскитѣ народи да не попаднатъ въ ноктитѣ на Русия. Саркастично, и подъ прѣсното впечатление на войната, гдето рухвать българскитѣ голѣми надежди, той пише, давайки свободенъ просторъ на неприязньта си: „Англия излѣзе извънъ себе си. Тя чрезъ печата и дейцитѣ си крещѣше, заплашваше, клеветѣше и ласкаеше; измѣни названията на нѣщата, подобно на това, което Тукидидъ разказва за времето на 30 годишната Пелопонезка война. Прочее, у Англия не можеше да се отличи ни разумъ, ни дипломатия, ни честни държавнишки думи, а панаирски брътвежи, недостойни и за най-проститѣ хора. За увѣреніе въ